

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. Duo ex discipulis Petrus & Ioannes currentes ad sepulchrum
ostendunt Charitatem, Quæ non agit perperam. Id est, inordinatè. Minima
quævis inordinatio cordis immundi, major est maximâ quavis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

II. PUNCTUM.

Sed charitatem, qua non amulatur, amulando perdis.

pe id perdendo quod est ditius, quid nisi egestas & miseria, tantò quidem major quantò magis ignoratur? Certè nec ipsam gloriam, quam amulando prærendit superbus, ut supra visum est, obtinebit; sed quando cam ob-

Sabbatò
Septuag.

tineret, quid tandem illa gloria præ iactura charitatis & aliarum virtutum, ac donorum cælestium, quibus privatur.
O quam verè Sapiens: *Meius est humiliari cum mitibus quam dividerè spolia cum superbis.* Melius est cedere cum charitate, quam contendere aut contendendo vincere contra charitatem. *Est qui multa redimat modico pretio, & restituens ea in septuplum.* inquit Ecclesiasticus: hic est scilicet, qui charitatem conservat quolibet aliquo pretio, quod qualecunque sit, semper erit modicum & septuplo minus quam charitas.

Proo. 16.

Eccles. 29.

Nec dicas, te non tua querere, sed quæ aliorum, quæ familiæ tuæ sunt, quæ Ecclesiæ & quæ majoris Dei gloriæ: Nam hæc involucria sunt, quibus amulatio tegitur; Et hoc Diotrophes ille, qui primatum amabat gerere in Ecclesia, contra sanctum Joannem, objiciebat; quæ tamen erant, *verba maligna quibus hic amulator garriebat in Divinum Apostolum*, ut in sua postrema monet Epistola. Cave hoc omni modo, sicut monet Apostolus: *Non in contentione & amulatione, sed induimini D. Iesum Christum.* Et rursum: *Non efficiamur inanis gloriæ cupidi, invicem provocantes, invicem irvidentes.* Quod & symbolico suo more Sapiens: *Perde pecuniam propter fratrem & amicum tuum;* quasi diceret, pro conservanda charitate nihil non perdendum est, cum alioquin plus perderes, charitate perditâ, quam si, ut serveretur charitas, cætera perirent omnia. Quid contra opponis? Vide supra, Sabbato Septuagesimæ: & infra, Feria 5. quæ est Octava Ascensionis.

Ioan. 3.

Rom. 12.

Gal. 5.

Eccles. 29.

III. PUNCTUM.

Quidquid ergo acquiras amulando, plus perdis quam acquiras. Nam charitatem perdis quæ longè aliis rebus antecellit. Hinc aptè Sapiens, *vir qui festinat ditari, & aliis invidet, ignorat, quòd egestas superveniet ei:* aem-

ulando perdis. Si quod commendat Apostolus, *Bonum emulareris in bono semper*, tunc sicut bona esset emulatio, sic charitas non perderetur, imò excresceret: vel ipsa esset charitas, quæ te faceret emulari bonum, vel ipsa esset bonum quod emulareris, & de quo dicitur, *amulami charismata meliora.*
Sed alia est emulatio, qua charitas non amulatur, & qua quisquis amulatur, charitatem perdit: quando videlicet per invidiam & contentionem desideratur & prærenditur bonum aliquod seu spirituale seu temporale, non ex amore boni spiritualis, non ex ordinato fine boni temporalis, sed ad complacentiam seu mundanam gloriam, ne minus quam alii honoremur, aut ne illi supra nos reputentur. *Faciamus*, inquit, *& ipsi nobis nomen.* Tunc & emulatio mala est, & tali emulatione charitas tam verè perditur quam verè non potest consistere cum invidia, cum rixis, cum murmure & aliis comitantibus vitiis: unde omnes passim Scripturæ: *Nequam est oculus lividi, & avertens faciem suam, & despiciens animam suam.* *CV M sit inter vos zelus & contentio, nonne carnales estis? VBI zelus & contentio, ibi inconstantia & omne opus pravum.*

FERIA SEXTA.
DUO EX APOSTOLIS, PETRUS
& Joannes currentes ad sepulchrum, ostendunt
charitatem quæ non agit perperam.

Currebant duo simul, Joan. 20.
Haynesove Pars II.

Kk

VERITAS

VERITAS PRACTICA.

Minima quævis inordinatio cordis immundi, major est maxima quævis inordinatione hujus mundi.

Ratio est, quia quævis inordinatio cordis immundi est inordinatio rationis.

Sed inordinatio Rationis quantumvis minima, major est maxima quævis inordinatione totius mundi.

Ergo minima quævis inordinatio cordis immundi, major est maxima quævis inordinatione mundi. Quod pauci certè in praxi norunt.

I. PUNCTUM.

Revocanda in memoriam, quæ obiter antè commemorata sunt, de duobus Apostolis Petro & Joanne, currentibus ad sepulchrum; & paulò attentius consideranda. Rem accuratè describit ipse sanctus Joannes, & primò agens de Maria Magdalena; *Venit, inquit, ad Simonem Petrum, & ad alium Discipulum quem amabat Iesus, & dicit illis: tulerunt Dominum de monumento, & nescimus ubi posuerunt eum. Exiit ergo Petrus & ille alius Discipulus, & venerunt ad monumentum. Currebant autem duo simul, & ille alius Discipulus præcurrebat citius Petro, & venit primus ad monumentum. Et cum se inclinasset, vidit linteamina posita, non tamen introiit. Venit ergo Simon Petrus sequens eum, & introiit in monumentum, & vidit linteamina posita, & sudarium quod fuerat super caput ejus, non cum linteaminibus positum, sed separatim involutum in unum locum. Tunc ergo introiit & ille Discipulus, qui venerat prius ad monumentum, & vidit & credidit; Nondum enim sciebant scripturam, quia oportet eum à mortuis resurgere. Abierunt ergo utrumque Discipuli ad semetipsos.*

LUC. 24. Quod singulariter de Petro narrans alius Evangelista: *Et abiit, inquit, secum mirans quod factum fuerat. Sic ergo illi duo Apostoli, quam in Christum præ cæteris haberent charitatem, suo illo cursu & intacta sollicitudine satis quidem manifestè declarant; sed quomodo sit illa charitas, quæ non agit perperam, sic paucis habe. Primò quidem ex variis interpretationibus, illa hic tenetur quæ asserit perperam agere, idem esse ac nihil temere*

agere, & ut habet Syriaca versio, nihil tumultuosè, nihil confusè, nihil intempestivè, nihil & inordinatè; ac proinde omnia agere ex ratione & ordine: atque ut moebar Apostolus, *omnia honestè & secundum ordinem.*

Deinde verò, hoc est tam proprium charitati quam ipsi Sapienciæ cui conjuncta est charitas, & de qua simul dicitur, *quod attingit à fine usque ad finem fortiter, & disponit omnia suaviter.* Et alibi, *cuncta fecit bona in tempore suo.* Sicur enim de fauo dicitur, *quod non erit ei amicus, & non erit gratis benis illius, neque enim quod habendum est, directo sensu distribuit, similiter & quod non erat habendum;* Sic è contra de Sapiente: *Tempus & responsionem cor sapientis intelligit, omni negotio tempus est & oportunitas.* Hæc est discreta & ordinata charitas de qua fusè Patres, & jam supra dictum est.

Denique, quanta hæc fuerit in duobus Apostolis currentibus ad sepulchrum, apparet ex his quatuor notis. Prima, non discredunt, sicut alii Apostoli, mulieribus aunciantibus resurrectionem Christi, sed neque leviter credunt; at prudenti consilio suscepto, rem proprius inspecturi, sepulchrum ipsi miser adeunt. Secunda, monumentum ingressi cuncta diligenter discutiunt, attractant linteamenta separatim, unum ab alio sejunctum esse prudenter notant, atque ita seorsim involutum, ut aliquid inde certi possint conjicere. Tertia, de re tota simul inter se conferunt, seseque mutuo corroborant in fide resurrectionis & confirmant. Quarta & postrema, soli apud semetipsos mysterium contemplantur, suscipiunt, venerantur, resoluti audita quædam à Christo Domino de futura sua passione & resurrectione, sicque paulatim & ordinatè eum divina gratia sese disponunt ad pleniorum fidem & charitatem.

Hoc est agere ordinatè, hoc est agere ex charitate, quæ non agit perperam, non inconsultò, non præpropere & leviter: sed omnia pensiculare & solerter. Quod ut fiat efficacius, cavenda est quævis inordinatio cordis nostri seu quævis affectus immunditia, per quam inordinetur animus, & ipsa charitas, *quæ est de corde puro,* inficiatur. Nam præterquam quod ex immundo & inordinato corde vix aliquod ordinatum extra procedat: ipsa per se sola cordis immundi inordinatio tam grave malum censeri debet, ut quantumcunque

cunque sit minima talis in corde inordinatio, sit tamen major maxima quævis, quæ extra hominem in universo reperiri possit.

Ratio est evidens quoad illam primam partem qua dicitur, quamlibet inordinationem cordis, esse rationis ipsius inordinationem, sic enim sumenda est propositio, ut sicut per cor immundum, omnis humani cordis depravatio exprimitur; ita in illa depravatione, inordinatio rationis intelligatur. Tunc nempe dicitur inordinari ratio, quando ex ordine suo deicitur: deicitur verò, quando cor nostrum aliquo depravatur affectu: nam ordo erat, ut ratio semper præesset appetitui sensitivo cordis, sic enim à Deo est ordinatum: *Sub te erit appetitus ejus, & tu dominaberis illi.* At turbatur ille ordo, quando cor ita afficitur, ut sit illi affectus depravatus: Tunc enim subest ratio, tunc præest appetitus, tunc in equis servi videntur, & Principes ambulantes super terram quasi servi. O deplorandam servitutem.

II. PUNCTUM.

Sed inordinatio rationis quantumvis minima, major est maxima quævis inordinatione mundi.

Maximæ in mundo inordinationes sunt monstra, quando in belluis vel in hominibus aliter corpus efformatum est quam ex natura communi videmus ordinatum, quando aliter oculi, pedes, vel caput locatum est. Inordinata etiam dicuntur anni tempestates, quando hyeme calet aut æstate friget: inordinata est temperies aeris vel aquarum, quando inde morbi hauriuntur. Inordinatus denique tum vel plurimum videretur mundus, quando quod Poëta finxit, accideret;

Ovid. 1. In caput alta suum labentur ab æquore retro
de Tristib. Flumina, conversis solque recurrit equis.
Terra feret stellas, cælum funderat aratro,
Vudæ dabit flammam, & dabit ignis aquas.

His tamen omnibus, & si quæ similes aut magis stupendæ excogitari possint inordinationes, minima quævis inordinatio rationis, quale est unum veniale peccatum, in quacunque materia, dicitur esse major: Quia primò ille ordo moralis, qui perturbatur in illa rationis perturbatione, est in se dignior

quam ordo totius universi: unde & ejus confusio ac inversio censeretur debet gravior quam cætera omnes, quæ in natura vel in arte possunt accidere perturbationes, quod quidem jam supra notatum est ex S. Ambrosio, qui per universale diluvium delero homine dicit cætera mundi fuisse obruta, quod principali extincto, reliqua, qua inferiora erant & propter hominem facta, sic simul debuerint interire.

L. de Noë & Arca c. 4.

Deinde verò si ad mala seu damna, quæ ex qualibet inordinatione provenire possunt, animum applicemus; longè gravius est malum minimæ cujusvis inordinationis animi seu rationis nostræ, quam cæterarum omnium damna & detrimenta: quia illud malum est culpæ, hoc tantum poenæ; illud est malum Creatoris, hoc tantum creaturæ; illud est malum quo Deus offenditur, hoc duntaxat quo natura infirmitè distans leditur: Nunquid Deo potest comparari homo?

Iob. 12.

Denique si minima quævis inordinatio rationis, & offensa venialis fingeretur esse necessaria ad totius universi ordinem conservandum, latius esset totum funditus perire orbem, quam consentire in illam voluntariam offensionem; quia quantumcunque levis esset offensio, de illa tamen verum esset, quod universim de peccato scriptissimè dicitur sanctus Augustinus: *Peccasti inhonorare Deum est, quod non debet facere homo, etiamsi totum pereat quod Deus non est.* Expende illud, totum quod Deus non est: & obstupescet quod tamen tam facile nulla de causa Deus offendatur! *Et violabant me,* inquit, *propter pugillum hordei, & fragmen panis!* Nonne hoc stupendum!

Ex. 13.

III. PUNCTUM.

Minima quævis igitur inordinatio cordis immundi, major est maxima quævis inordinatione hujus mundi: Quia cum sit inordinatio repugnans ordinationi rationis; quanta est dignitas rationis humanæ, vel ipsius Dei supra res alias universi; tanta est in genere boni vel mali, ut dictum est, rationis ordinatio vel inordinatio supra cæteras mundi totius ordinatas vel inordinatas formas. Omnis ponderatio non est digna continentis animæ. Quod Sapientis dictum si verum est de una virtute continentia, quantum magis id certum de illa universali continentia, qua se anima cum Dei gratia servat innoxiam ab

Eccles. 26

omni profus inordinatione affectus: & divinum ita constanter sectatur ordinem, tum intra tum extra se, nihil ut perperam agat & perturbat? *Quasvult lanam & linum, & operata est consilio manuum suarum*: id est, in ordine & conditione sua se continens, quidquid domi vel foris egit, quidquid secum vel cum aliis gessit, sic prudenter & opportunè digesta sunt omnia, ut manus ipsæ rationem & consilium rebus agendis afferre viderentur. Sic Deus amat ordinem, & ordinatè cuncta disponit in mensura, in numero & in pondere.

Sap. 17:

Quod certè in Christo Domino resurgente, & suis apparente, apparet mirum in modum. Contemplare paulisper, ut nihil confusè agit, nihil perturbatè, sed omnia ordinatè. Primò quidem, licet maximè desideraret suos consolari de morte sua mortuos, & in fide nutantes revocare: expectat tamen tertium diem quo resurgat. Deinde, licet statim eos invisere & alloqui potuisset, non tamen ita, sed pederentim & progressu quodam facto, ab uno transit ad aliud, quo suavius & fortius omnia disponantur. Descendunt Angeli, qui resurrectionem annunciant mulieribus; visionem Angelorum annunciant mu-

lieres Apostolis; Inquirunt duo primores Apostoli de re tota diligenter; Tum ipse Christus Dominus apparet Petro seorsim, ac Jacobo; Duobus postea discipulis peregrinantibus; Postmodum undecim simul congregatis; Actandem quingentis fratribus in Galilæa.

Cur porò ita progressus est? Quia *Charitas non agit perperam*, non tumultuariè, non confusè; sed ordinatè; ab uno ad aliud; Quod & ipsum quotidie servat in conferendis suis donis. Nec enim in signe castitatis, devotionis, humilitatis, aut alterius perfectionis donum communicat, nisi prius ordinarios harum virtutum actus exerceas, fidelitatemque in exiguis quibusdam objectis & casibus probaveris, ut *qui fidelis est in minimo super multa constituatur*; Quod sapienter notavit S. Gregorius in moralibus, ubi de appositis agit gradibus profectus nostri. *Apparet iis qui fidem habent in illum*, inquit Sapiens. Quibus verò non sic apparet, si sunt qui vellent summa sine interjectis mediis: aut media sine infimis. Cave hanc inordinationem; *subditus esto Domino, & ora eum*. Vide Sabbatum hebdomadæ 3. post octavam Paschæ.

S A B B A T O.

APPARET CHRISTUS SEORSIM PETRO & Iacobo.

*Et in his duobus Apostolis apparet charitas,
quæ non inflatur:*

Surrexit Dominus verè, & apparuit Simoni, Luc. 24.

Visus est Cepha; deinde visus est Iacobo, 1. Cor. 15.

VERITAS PRACTICA.

Humilitati tuendæ tutius est, vix de se quàm vel humiliter loqui.

Ratio est, quia id dicitur esse tutius & opportunius unicuique rei tuenda ac conservanda, quod efficacius resistit ejus contrario. Sed contrario humilitatis efficacius resistitur,

dum vix de se quis loquitur quàm si vel humiliter loquatur.

Ergo humilitati tuenda tutius est, vix de se quàm vel humiliter loqui. Quod certè in fraxi est rarum.

I. PUNCTUM.

Cum à sepulchro recessissent Petrus & Joannes, ut vidimus, atque etiam cum à Joanne Petrus, ut ex sancto Luca colligi-